

Jungfru Marie Bebådelsedag

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Luk. 1:26–38.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna stora festdag, Jungfru Marie Bebådelsedag, firas för att framhålla och förhålliga, förkunna och utropa det, som är alla andra festdagens grundval, det Gamla och Nya testamentets fundament, den kristna trons bärande underlag. Denna fest gör klart för oss, att vi i Jesus Kristus, vår Herre, inte möter en skapad varelse, en blott människa, en förgängelsens son, utan att han från sin tillvaros första stund med sin mänskliga natur, till kropp och själ, med kött och blod, är innesluten, genomträngd och genomstrålad av Skaparens majestät, är *"Gud av Gud, ljus av ljus, Sann Gud av sann Gud"*, är Den Högheliga Andra Personen i Den Allrasaligaste Trefaldigheten, högtlovad i evighet. Varje annan förklaring av Jesu Kristi person slår kristendomen sönder och samman, låter d.h. Skrift nedsjunka till en av många religiösa skrifter, som förhålliga någon idol eller helig man, förvandlar vår mässa till ett ondskefullt stycke av gudadyrkan. Ingenting, absolut ingenting förblir av kristendomen, om denna dags firningsämne tas ifrån oss, sätts i fråga eller fördunklas. Varje ord i vår gudstjänst, varje handling i vår mässa måste genomlysas av ärkeängeln Gabriels budskap om Sonens upptagande av vårt kött och blod i sin gudomliga person, så att den nu erkännes, äras och lovsjunges som en gudamänsklig person, som Guds och Marias son, som Davids Gud och Davids son. Om vår gudstjänst likaväl låter sig förrättas utan denna tro, är den ingen gudstjänst utan faller under domen: *"vad hedningarna offra, det offra de åt onda andar och icke åt Gud"*. (1 Kor. 10:20)

När ärkeängeln i dagens evangelium uttalar de högheliga orden: *"Helig ande skall komma över dig, och kraft från den Högste skall överskygga dig; därför skall och det heliga som varder fött kallas Gud Son"*, avtäckes mandomsanammelsens hemlighet. Därmed undanröjes helt och hållet den tanken, att den förestående födelsen skulle ha sitt ursprung i den orenhetens källa, som beskrivs med orden: *"Det som är fött av kött, det är kött"*. (Joh. 3:6) Vad som väljer fram här, är inte fläckat av Adams och Evas synd, bär inte på

den gamla skapelsens dom och förgängelse. Ja, än mer måste det sägas om det gudomliga undret, som vi i dag firar: det har överhuvudtaget inte sin upprinnelse i skapelsens värld, inte ens i det goda, av synden ostörda paradiset. Vi står inte inför en i tiden skapad person, kallad ut ur intets natt som Adam i hans renhet och oförstördhet. Det, som sker, är vida större och mer överväldigande och allt omskakande: den överskyggande kraften från den Högste låter Marias sköte uppfyllas av det Jag, som kallat på Adam, som talat med honom i Paradiset, som *"lade i begynnelsen jordens grund"*. (Hebr. 1:10) Så skiljer d. h. Skrift på Adams rena tillkomst och dagens predikoämne och slår fast: *"Den första människan var av jorden och jordisk, den andra människan är av himmelen"*. (1 Kor. 15:47) *"Därför"*, just *"därför"*, bara *"därför"*, *"skall ock det heliga som varder fött kallas Guds Son"*. Bara genom den himmelska världens inbrytande i vår, genom undanröjandet av synden, genom det oskapades ersättande av det skapade, kan Marias livsfrukt träda fram som *"Guds Son"*, som delaktig av Faderns väsen, som värdig att i denna stund tala till oss, vara vår rättfärdighet, mottaga vår tillbedjan, vår lovprisning, våra knäfall. Här om säger vi så:

- I. **den Jungfrufödde talar det gudomliga Ordet från himmelen,**
- II. **den Jungfrufödde skänker den gudomliga rättfärdigheten,**
- III. **den Jungfrufödde mottar med all rätt gudomlig ära.**

I. Den Jungfrufödde talar det gudomliga Ordet från himmelen.

I och med att Marias son vilar i Den Heliga Treenighetens sköte, är den evige Faderns evige Son, gäller om honom: *"Ingen har någonsin sett Gud; den enfödde Sonen, som är i Faderns sköte, har kungjort vad Gud är"*. (Joh. 1:18) Det Ord, som han har talat, och som han har överlämnat åt sina heliga apostlar, och som nu når oss genom deras skrifter, genom evangelierna och epistlarna, är Guds fullkomliga uppenbarelse av sig själv i denna tid. Vi skådar i det gudomliga Ordet

in i Guds uppenbarade väsen, in i hans vilja i dess klarhet och renhet. Det är den slutgiltighet, det uppenbarelsens överflöd, som talar till oss i orden: *"han har talat till oss genom sin Son, som han har insatt till arvinge av allt, genom vilken han ock har skapat världen"*. (Hebr. 1:2) Den Jungfrufödde talar eviga ord från tiden före världens begynnelse.

II. Den Jungfrufödde skänker den gudomliga rättfärdigheten.

Den Jungfrufödde är just såsom Guds Son, som lyft ur det skapades begränsning, den som ensam kan frambara och skänka *"en evig rättfärdighet"* (Dan. 9:24), en rättfärdighet utan gräns, en rättfärdighet *"för var och en som tror"*. (Rom. 1:17) En Kristus, som vore mindre än evig Gud, hade ingenting att ge oss, vore icke *"Guds Lamm, som borttager världens synd"*. (Joh. 1:29) I sin vanmakt, i sitt kött och blods svaghet, skulle han icke ett ögonblick kunna blidka den gudomliga vreden, använda förbannelsen, besegra synden, döden och djävulen. Först som den i sanning Jungfrufödde förmår han räcka oss den heliga, levandegörande, frälsande lekamen, det dyrbara, gudomliga renande blod, som gör oss saliga till Guds egendom.

III. Den Jungfrufödde mottar med all rätt gudomlig ära.

Var och en, som träder innanför vårt kyrkorums murar, kan omedelbart fastställa, att detta är en plats, där Jesus Kristus, sann Gud och sann människa, både till sin gudomliga och till sin mänskliga natur mottar gudomlig ära och pris, där hans allraheligaste sakrament under klockklang upplyftes till tillbedjan, där psalmer och böner talar om honom som den högtlovade. Allt detta vore vederstygglig avgudadyrkan och ett brott mot det första budet *"Du skall inga andra gudar hava jämte mig"* (2 Mos. 20:3), om icke denna festdags ämne vore sant, om icke det gudomliga Ordet i sin person denna dag upptagit den mänskliga naturen från Marias sköte. Vår bekännelse förkunnar, att ingen får förneka, att *"Kristus själv, sann Gud och sann människa, som är i sanning och väsentligen närvarande i nattvarden, skall tillbedjas i anda och sanning vid det sanna bruket av nattvarden liksom eljest"*. (SKB, s. 631) Denna tro och detta bruk, detta knäfall och denna tillbedjan är helt och hållet en frukt av Jungfru Marie bebådelsedag och en nödvändig bejakelse av den rätta predikan om denna fest.

Amen.